

maa blive ført saa tidlig frem, at det faar Forbindelse med det nu fra Herning Vest paa udgaende Tog Kl. 9¹⁰ Formiddag, samt at det sidste Aftentog, Nr. 309, der er i Herning Kl. 9⁵⁵, hvor det nu standser, maa blive ført hurtigere frem og fortsat til Skern. Saaledes som den nuværende Togordning er, stemmer den nemlig aldeles ikke med de Krav, vedkommende Egnes Beboere maa kunne stille, naar de lokale Krav ikke aldeles skulle tilfidesættes, idet de meget ofte for at kunne tilendebringe deres Rejser Vest paa en Dag maa tage til Herning Station Aftenen forud med sidste Tog, ligesom de ogsaa, naar de skulle til deres nærmeste Handelsplads Herning for at besøge Krets- eller Forligsmøder, Forretninger i Banter, Sparekasser, offentlige Kontorer eller lignende, helst maa tage dertil Aftenen i Forvejen paa Grund af Formiddagstogets sene Ankomst dertil. Den sølleste Ulempe i saa Henseende for Befolkningen Vest paa indtræffer imidlertid paa Markeds- og Torvedagene, idet den vigtigste og betydeligste Handel paa disse Dage foregaar om Formiddagen. Ogsaa for selve Herning By har det selvfølgelig overordentlig stor Betydning, at den har en god Togforbindelse med sit Dyland, og Andragerne fremhæve i denne Forbindelse foruden den alt paapegede Ulempe ved Formiddagstoget, at der ved mange Lejligheder, særlig om Sommeren, savnes et senere Aftentog Vest paa end det nuværende, der afgaar fra Herning Kl. 5²⁰ Eftermiddag.

Et ligelydende Andragende er indsendt til Indenrigsministeren.

Da Sagen finder sin Afgørelse ved en ny Rørelse fra 1ste Maj d. A., gør Udvalget ingen Indstilling.

57. Fra Oberretssagfører B. Steenstrup af Grønstøbing om yderligere Hjælp til de ved Stormfloden i 1872 skadelidte, samt om Underfølgelse — eventuelt gennem en parlamentarisk Kommission — af de ved Stormflodsindsamlingen indkomne Midlers Anvendelse. (Indbragt den 12te Januar 1898 af Folketingsmanden for Svendborg Amts 7de Valgkreds, Frederiksen.)

Det var den fra alle Sider bestemt forudsatte Mening med de store Pengemidler, der indsamledes for at hjælpe paa Følgerne af Stormfloden i 1872, at disse kun skulde anvendes til private, ikke til Kommuner eller Staten, og denne Mening blev ogsaa jævnlig officielt fremsat i Berlingske Tidende. Ifølge desto mindre har saavel Centralkomiteen som Staten fuldstændig tilfidesat denne Grundsatning og ydet Kommuner Hjælp af de indsamlede Midler, hvorved Staten indirekte har understøttet sig selv, idet det jo ellers maatte paahvile den at hjælpe Kommunerne. Dette er i høj Grad kommet til at gaa ud over Andrageren, der ikke paa langt nær fik den Erstatning, som tilkom ham, hvilket oftere er blevet erkendt saavel af Centralkomiteen som af Regeringen. Det blev ogsaa i April 1876, da ca. 48,000 Kr. vare komne tilbage fra Lolland-Falster som uanvendelige der, idet al Skade derovre var erstattet, af den daværende Indenrigsminister udtalt, at disse Penge burde gives til Andrageren samt nogle skadelidte paa Thyborøn, men Centralkomiteen vilde det anderledes og fik da ogsaa Approbation paa, at dette Beløb blev henlagt til Dannelsen af et Fond til Afhjælpning af fremtidige Nationalulykker, medens Komiteen umiddelbart derefter over for Andrageren udtalte sin Beredvillighed til at hjælpe ham og sin Beklagelse over ikke at kunne gøre dette, da de resterende Pengemidler havde faaet anden Anvendelse. Uafbrudt siden den Tid, da Stormfloden i 1872 ramte ham saa haardt i hans økonomiske Forhold, uden at han som de andre skadelidte paa nogen Maade fik tilstrækkelig Erstatning gennem de indsamlede, rigelige Midler, har Andrageren kæmpet en haard Kamp for at bringe sin Ejendom paa Fode og samtidig holde sig økonomisk oven Vand, og dette er ogsaa hidtil lykkedes ham. Hvis han imidlertid ikke nu hos Folketinget, der saa ofte med Sympati har behandlet denne Sag, finder en Støtte for sit Arbejde i Retning af, at de i sin Tid indsamlede Midler faa den Anvendelse, Giverne absolut have tilfattet med dem, altsaa komme udelukkende private skadelidte til gode, ikke Kommuner og Staten, og Andrageren derved nu endelig kommer til sin utvivlsomme Ret i saa Henseende, ville alle hans Anstrengelser, alt hans Arbejde være spildt, og hans økonomiske Ruin absolut indtræde. Han har i 1897 gentagne Gange, men i Realiteten forgæves, henvendt sig til Landbrugsministeren og Indenrigsministeren og lader nu medfølge Genparter af sine Skrivelser til Ministrene, hvori hans nuværende økonomiske Forfatning